

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: **VOP 014, s. r. o., IČO 25559800**
sídlem Předbranská 415, 688 01 Uherský Brod
zastoupený advokátem Mgr. Michalem Sedlářem
sídlem Údolní 5, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2020, č. j. 18045/20/5100-41453-712277

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný částečně změnil a ve zbytku potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Zlínský kraj, Územní pracoviště v Uherském Brodě (dále jen „správce daně“) ze dne 7. 11. 2019, č. j. 1946128/19/3309-80541-706191, kterým správce daně rozhodl podle § 254 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v rozhodném znění (dále jen „daňový řád“), o výši úroku z neoprávněného jednání správce daně, přičemž žalobci byl přiznán úrok z neoprávněně

vedené daňové exekuce ve výši 32 429,68 Kč. Změna rozhodnutí správce daně provedené rozhodnutím žalovaného spočívala toliko ve snížení částky přiznaného úroku z neoprávněně vedené daňové exekuce, a to na výši 32 377 Kč.

2. Jak vyplývá z obsahu správního spisu i z rekapitulace průběhu správního řízení v žalobě, rozhodnutím č. j. 1249668/16/3308-70462-711006 ze dne 6. 6. 2016 vyzval správce daně, žalobce, aby zaplatil částku ve výši 520 717,-Kč. Uhrazení této částky bylo žalobci předepsáno z titulu jeho ručení za daň z převodu nemovitostí daňového poplatníka Lyžařského klubu Uherský Brod. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo rozhodnutím žalovaného č. j. 48566/16/5100-31462-711180 ze dne 3. 11. 2016 zamítnuto a rozhodnutí správce daně potvrzeno. Proti rozhodnutí o odvolání podal žalobce ke Krajskému soudu v Brně dne 3. 1. 2017 žalobu. Dne 16. 1. 2017 byl vydán správcem daně exekuční příkaz na přikázání pohledávky z účtu ručitele č. j. 23836/17/3309-80541-706191 ve výši 520 717 Kč, spolu s exekučními náklady celkem ve výši 535 653 Kč. Na základě výše uvedeného exekučního příkazu byla dne 23. 1. 2017 z účtu ručitele, žalobce, odepsána ve prospěch správce daně částka ve výši 300 000 Kč. Na základě výše uvedeného exekučního příkazu byla dne 25. 1. 2017 z účtu ručitele odepsána ve prospěch správce daně částka 253 653Kč, tedy celkem exekvovaná částka ve výši 535 653,-Kč. Dne 20. 2. 2017 potvrdil žalobci správce daně přípisem č. j. 287702/17/3308-70462-709127, že na základě vydaného exekučního příkazu byl exekvovaný dluh žalobcem uhrazen. Dne 31. 5. 2019 bylo rozsudkem Krajského soudu v Brně č. j. 29 Af3/2017-39 citované rozhodnutí žalovaného o odvolání č. j. 48566/16/5100-31462-711180 zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Dne 20. 9. 2019 byla rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství č. j. 38527/19/5100-31462 ručitelská daň, stanovená výzvou ze dne 6. 6. 2016, č. j. 1249668/16/3308-70462-711006 snížena z původních 520 717 Kč na 485 861 Kč. Dne 16. 10. 2019 byla na účet ručitele připsána správcem daně částka 40 075 Kč, sestávající se z rozdílu mezi výzvou ze dne 6. 6. 2016 vyměřenou daní ručiteli ve výši 520 717 Kč a rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství ze dne 20. 9. 2019 stanovenou daní ve výši 485 861 Kč. Dne 23. 10. 2019 podal ručitel proti vrácení přeplatku námítku z důvodu nesouhlasu s vyčíslením úroku. Dne 7. 11. 2019 pak správce daně vydal výše citované rozhodnutí č. j. 1946128/19/3309-80541-706191 o stanovení výše úroku.
3. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný mimo jiné konstatoval, že je nutno vycházet z odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2019, č. j. 29 Af 3/2017-39, kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2016, č. j. 48566/16/5100-31462-711180, tzn. původní rozhodnutí o odvolání, týkající se ručitelské výzvy. Žalovaný proto uzavřel, že exekuce nebyla nezákonná jako celek, nýbrž pouze v částce, z níž však úrok byl přiznán. *„Jeví se jako absurdní, že by měl správce daně, resp. odvolací orgán žalobci přiznat úrok z celé exekvované částky, ačkoliv nezákonná byla pouze určitá částka ručitelské výzvy (z níž byl úrok přiznán).“*

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhuje, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.
5. Žalobce namítá, že vzhledem k tomu, že zamítavé rozhodnutí žalovaného o odvolání bylo citovaným rozsudkem krajského soudu č. j. 29 Af 3/2017-39 zrušeno a věc byla vrácena do otevřeného odvolacího řízení, bylo odvolací řízení ukončeno až nabytím právní moci

rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2019, č. j. 38527/19/5100-31462- 711180, kterým bylo rozhodnuto o tom, že žalobce se vyzývá, jako ručitel, k úhradě daňového nedoplatku ve výši 485 861 Kč. Jak již bylo rekapitulováno, v průběhu odvolacího řízení, ve dnech 23. 1. a 25. 1. 2017, byla provedena daňová exekuce v celkové výši 535 653 Kč, příkázáním pohledávky z účtu ručitele. Exekuce tedy byla dle žalobce nezákonně vedena pro částku ve výši 535 653 Kč od 16. 1. 2017, kdy byl vydán exekuční příkaz, až do nabytí právní moci rozhodnutí ze dne 20. 9. 2019, kdy mohla být částka 485 681 Kč započtena na exekuoovaný daňový přeplatek ve výši 535 653 Kč, což správce daně neučinil, kdy v průběhu této nezákonně vedené exekuce byla tato částka z účtu žalobce odepsána ve dnech 23. 1. 2017 (300 000 Kč) a 25. 1. 2017 (235 653 Kč). Nezákonná exekuce zbylé částky, a to ve výši 49 792 Kč byla dne 16. 10. 2019 snížena o částku ve výši 40 075 Kč, která byla připsána správcem daně na účet ručitele. Nadále tedy probíhá exekuce částky 9 717 Kč. Žalovaný dle žalobce ovšem postupuje ve věci tak, jakoby jeho rozhodnutí ze dne 3. 11. 2016 nebylo zrušeno jako celek, ale pouze změněno na nižší daňový nedoplatek a úrok počítá pouze z tohoto rozdílu. Tento postup žalovaného však není správný a je v rozporu se zákonem. Daňová exekuce byla vedena nezákonně od samého počátku, a to co do celé exekuované částky, a to nejméně z důvodu, že odvolací řízení proti výzvě daňovému ručiteli bylo zahájeno dne 1. 7. 2016 a ukončeno až nabytím právní moci rozhodnutí ze dne 20. 9. 2019. Pokud pak 23. 1. a 25. 1. 2017 byla exekučně odepsána z účtu žalobce částka v celkové výši 535 653 Kč, bylo tak učiněno v rozporu se zákonem, neboť v té době bylo odvolací řízení stále otevřeno.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nadále setrvává na právním názoru vysloveném v napadeném rozhodnutí a nesouhlasí s žalobní námitkou ohledně nesprávně určené výše úroku z neoprávněného jednání správce daně. Žalovaný má za to, že ve své podstatě by výklad zastávaný žalobcem vedl k tomu, že mu bude přiznán úrok i z částky, která byla vymožená oprávněně, což ostatně *de facto* konstatoval i krajský soud (když konstatoval, že ve vztahu k ručení postupoval správce daně v souladu se zákonem), nicméně mu s ohledem na jeho procesní možnosti nezbylo nic jiného než zrušit celé napadené rozhodnutí. Přijetí výkladu žalobce by současně bylo výrazem přepjatého formalismu, který by odhlížel od faktické situace. Došlo by tak totiž k situaci, kdy by byl přiznán úrok z částky, kterou je správce daně, resp. odvolací orgán teoreticky opětovně oprávněn vymáhat. Lze konstatovat, že výše zmiňovaný rozsudek znovu otevřel odvolací řízení, vymožená částka tak měla být žalobci vrácena (jak žalovaný uváděl v bodě [18] žalobou napadeného rozhodnutí, tak nebyl v řízení o úroku z neoprávněného jednání správce daně oprávněn se k této otázce vyjadřovat). Následně vydáním nového rozhodnutí o odvolání tak došlo k tomu, že ta částka, z níž žalobce chce přiznat úrok, by mohla být opětovně vymáhána (pokud by nedošlo k dobrovolné úhradě). Jednou by tedy ta stejná částka byla označena jako nezákonně vymožená (ačkoliv k tomu není jakýkoliv podklad, když rozsudek krajského soudu hovoří jasně) a následně by ta stejná částka mohla být opětovně vymáhána, to vše za totožné skutkové situace, kdy ručitelská výzva vychází z totožného titulu a totožných skutkových okolností.

IV. Posouzení věci soudem

7. Krajský soud, za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s., bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně

řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

8. Podstatu nyní projednávané věci tvoří námitka žalobce zpochybňující správnost postupu správních orgánů při určení částky přiznaného úroku z neoprávněně vedené daňové exekuce ve smyslu § 254 odst. 2 daňového řádu, kdy žalobce namítá, že daňové orgány měly při výpočtu vycházet z původní celé exekučované částky 535 653 Kč, a to za období od 16. 1. 2017, kdy byl vydán exekuční příkaz, až do nabytí právní moci rozhodnutí ze dne 20. 9. 2019, kdy byla exekuce vedena nezákonně.
9. Úprava úroku z neoprávněného jednání správce daně byla v rozhodném znění (s účinností do 31. 12. 2020) daňového řádu obsažena v § 254, dle jehož odst. 1 *„dojde-li ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně z důvodu nezákonnosti nebo z důvodu nesprávného úředního postupu správce daně, náleží daňovému subjektu úrok z částky, která byla daňovým subjektem uhrazena na základě tohoto rozhodnutí nebo v souvislosti s tímto rozhodnutím, který odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, a to ode dne následujícího po dni splatnosti nesprávně stanovené daně, nebo došlo-li k úhradě nesprávně stanovené daně později, ode dne její úhrady. Tento úrok nevzniká v případě peněžitého plnění v rámci dělené správy.“* Podle § 254 odst. 2 daňového řádu pak platilo, že *„v případě, že bylo na daňovém subjektu vymáháno neoprávněně, náleží mu za dobu neoprávněně vedeného exekučního řízení úrok podle odstavce 1 ve dvojnásobné výši; nárok na tento úrok nevzniká, pokud je neoprávněnost exekuce způsobena pozdějším vyslovením neúčinnosti doručení rozhodnutí nebo navrácením lhůty v předešlý stav.“*
10. Výkladem citovaného § 254 odst. 1 daňového řádu se správní soudy ve své judikatuře opakovaně zabývaly. Kupříkladu Krajský soud v Ostravě v rozsudku ze dne 11. 6. 2014, č. j. 22 Af 125/2012-24, konstatoval, že *„že při výkladu § 254 odst. 1 daňového řádu [z roku 2009] nelze pominout účel daného ustanovení a logiku při jeho výkladu. Pokud bylo rozhodnutí správce daně shledáno nezákonným pouze v určité, konkrétně číselně vyjádřitelné části, znamená to mimo jiné, že ve zbývajících částech bylo shledáno zákonným. Neexistuje pak žádný racionální důvod, aby se sankce týkala i zákonné části onoho původního rozhodnutí.“* Krajský soud v Ostravě pak v citovaném rozsudku uzavřel, že bylo-li rozhodnutí o stanovení daně změněno, náleží daňovému subjektu úrok podle uvedeného ustanovení pouze z rozdílu, o který bylo původní rozhodnutí změněno. Tento právní názor následně aproboval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 12. 2015, č. j. 3 As 113/2014-47, kde konstatoval, že *„nemá pochyb o tom, že výchozím a stěžejním smyslem zmíněného institutu je předcházet komplikovaným řízením o náhradu škody a to tak, že způsobenou majetkovou újmu by daňovému subjektu měla pokrýt právě výše daného úroku. Takto vymezený smysl právní úpravy plynoucí z § 254 daňového řádu, tedy kompenzace vzniklé majetkové újmy daňového subjektu, a související úmysl zákonodárce, nejen že výslovně plyne z důvodové zprávy k danému ustanovení, ale lze jej dovodit i přímo z textu zákona (srov. § 254 odst. 6 daňového řádu z roku 2009); shodují se na něm ostatně i shora citované komentáře k daňovému řádu z roku 2009.“* Pokud je pak na institut úroku obecně nahlíženo jako na odměnu (náhradu) za to, že určitý subjekt nemohl po stanovenou dobu nakládat s finančními prostředky ("cena peněz"), je podle názoru Nejvyššího správního soudu nanejvýše logické, že *„taková náhrada by i v případě úroku dle § 254 odst. 1 daňového řádu z roku 2009 měla poškozenému subjektu náležet pouze z částky přesahující zákonnou daň (poplatek), kterou již daňový subjekt uhradil, a kompenzovat toliko újmu odpovídající nezákonně stanovené části daně (poplatku).“* Jinak

řečeno, tento úrok by měl daňovému subjektu nahrazovat újmu spočívající v nemožnosti nakládat s finančními prostředky v důsledku nezákonného rozhodnutí či nesprávného úředního postupu správce daně.

11. Nejvyšší správní soud se proto nemohl ztotožnit se závěry tamního žalobce, podle něhož je smyslem § 254 odst. 1 daňového řádu z roku 2009 sankcionovat samotnou nezákonnost postupu správce při stanovení a vybírání daně. Takový náhled považuje Nejvyšší správní soud „za nesprávný jak hlediska obecné funkce institutu úroku v daňovém řízení, tak z hlediska konkrétní úpravy plynoucí z § 254 odst. 1 daňového řádu z roku 2009. Nelze ostatně přehlédnout, že i komentář k daňovému řádu, na který k podpoře své argumentace odkazuje žalobce (a v napadeném rozsudku i krajský soud), v rámci výkladu k dotčenému ustanovení výslovně konstatuje, že „uvádí-li důvodová zpráva k zákonu jednoznačně, že úrok z prodlení je stanoven jako ekonomická náhrada za nedoplatky peněžních prostředků na daních, které musí veřejné rozpočty získávat z jiných zdrojů, pak by shodnou optikou mělo být nahlíženo na úrok z částky, která byla daňovým subjektem uhrazena na základě rozhodnutí o stanovení daně, jež bylo později zrušeno, změněno či prohlášeno nicotným z důvodu nezákonnosti nebo nesprávného úředního postupu správce daně“ (Baxa, J.; Dráb, O.; Kaniová, L.; Lavický, P.; Schillerová, A.; Šimek, K.; Žiškova, M.: Daňový řád. Komentář. II. díl. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2011).“
12. Nejvyšší správní soud se v citovaném rozsudku č. j. 3 As 113/2014-47 vyjádřil i k potřebě důsledného rozlišování mezi zrušením, nicotností a změnou rozhodnutí o stanovení daně (poplatku), které předvídá § 254 odst. 1 daňového řádu. „Při výkladu daného ustanovení je nutno přihlídnout především k jeho smyslu, jak byl vymezen shora. Nejvyšší správní soud navíc nepovažuje za nezbytné, aby zákonodárce v případě jednotlivých možných procesních způsobů nápravy či „odklizení“ nezákonných rozhodnutí výslovně upravoval důsledky, které ve vztahu k výpočtu úroku z neoprávněného jednání správce daně může ten který výsledek řízení mít. Daňový řád z roku 2009 v § 116 odst. 1 výslovně předpokládá, že odvolací orgán „napadené rozhodnutí změní [písm. a)], napadené rozhodnutí zruší a zastaví řízení [písm. b)], nebo odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí [písm. c)]“. Procesní důsledky rozhodnutí odvolacího orgánu o zrušení rozhodnutí správního orgánu, nebo naopak jeho změně, které jsou ostatně v daňovém řízení řešeny obdobně jako v obecném správním řízení (srov. § 90 odst. 1 správního řádu z roku 2004), jsou přitom zcela zřejmé, a podle názoru zdejšího soudu není vždy nezbytné, aby byly v dalších ustanoveních daňového řádu u dalších institutů podrobněji upraveny a vysvětlovány.“ Nejvyšší správní soud se proto nemohl ztotožnit ani s argumentem tamního žalobce, že až „novým“ rozhodnutími finančního ředitelství (poté, co předchozí rozhodnutí bylo zrušeno krajským soudem) mu byla stanovena nová povinnost. „S ohledem na měnící charakter těchto rozhodnutí finančního ředitelství je zřejmé, že se o žádnou novou poplatkovou povinnost nejednalo, tato svědčila žalobci (jeho právnímu předchůdci) již dříve, přičemž původní rozhodnutí finančního úřadu pouze tuto povinnost stanovilo (§ 5 odst. 1 zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích) v nezákonné výši. S ohledem na délku předchozího řízení je pak logické, že rozhodnutí finančního ředitelství měnící výši poplatku muselo též nově stanovit lhůtu splatnosti takového poplatku, z čehož však taktéž nelze dovozovat, že by se jednalo o stanovení povinnosti zcela nové.“
13. Krajský soud považuje výše rozvedené judikaturní závěry za zcela relevantní pro posouzení nyní projednávaného sporu, neboť žalobce při uplatnění své žalobní námitky (které se do značné míry shoduje s námitkou uplatněnou v odvolacím řízení) používá obdobné argumenty. Žalobce totiž ze skutečnosti, že bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2016

zrušeno rozsudkem krajského soudu č. j. 29 Af 3/2017-39 a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení, nesprávně dovozuje skutečnost, že došlo k úplnému zániku povinnosti daňového subjektu uhradit daň z nemovitosti a tedy i zániku ručitelského závazku žalobce uhradit doměřenou částku na této dani ve výši 535 653 Kč jako celku, aniž by však vzal do úvahy argumentaci krajského soudu v citovaném rozhodnutí a navazující postup žalovaného. Krajský soud v citovaném rozsudku č. j. 29 Af 3/2017-39 totiž shledal zákonným postup správce daně pro využití institutu zákonného ručení za závazky daňového subjektu ve smyslu § 171 odst. 3 daňového řádu, neboť byly splněny všechny zákonem předvídané podmínky, zejm. naplnění podmínky prokázání bezpředmětnosti přistoupení k daňové exekuci. Krajský soud nicméně shledal za důvodnou námitku žalobce, že stavba - technická základna na pozemku parc. č. st. 1084/1,2 v k. ú. Vápenice u Starého Hrozenkova, kterou správní orgán prvního stupně rovněž zahrnul do úředního ocenění nemovitostí, jež byly součástí převodu mezi prodávajícím a žalobcem, a z níž tedy také vypočetl daň z převodu nemovitosti, nebyla součástí tohoto převodu. Z uvedeného tak logicky vyplývá, že konkrétní výše vyměřené daně z převodu nemovitosti, kterou správce daně určil na základě hodnoty převáděných nemovitostí (výsledná cena po zaokrouhlení), byla stanovena v rozporu se skutkovým stavem, neboť součástí oceňovaných nemovitých věcí byla i stavba, která však nebyla předmětem převodu mezi daňovým subjektem a žalobcem. Tímto pochybením tak správce daně nezákonně navýšil daň z převodu nemovitosti, která byla daňovému subjektu vyměřena, a k jejíž úhradě byl žalobce následně z titulu ručení vyzván. Proto žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Vytýkané pochybení následně žalovaný v rozhodnutí ze dne 20. 9. 2019, č. j. 38527/19/5100-31462-711180, zhojil, jak ostatně krajský soud k žalobě žalobce konstatoval v rozsudku ze dne 31. 5. 2021, č. j. 29 Af 95/2019-36.

14. Proto krajský soud uzavírá (ve smyslu výše citovaných právních závěrů Nejvyššího správního soudu), že s ohledem na měnící charakter „nového“ rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že jím nedošlo ke stanovení zcela nové povinnosti daňového subjektu, tato svědčila daňovému subjektu, resp. žalobci (coby jeho ručiteli) již dříve, přičemž původní rozhodnutí finančního úřadu pouze tuto povinnost stanovilo v nezákonné výši. V návaznosti na to proto ani exekuce k vymožení této povinnosti (částky) nebyla nezákonná jako celek, nýbrž pouze v té části, kdy byla (na základě nezákonně stanovené výše daně) exekučovaná částka odpovídající této nesprávně stanovené výši, přesahující výši již stanovené zákonným způsobem. *„Zatímco v případě zrušení rozhodnutí o stanovení daně (poplatku) či prohlášení jeho nicotnosti je zjevné, že vzniklá škoda odpovídá celé uhrazené částce, čemuž by měl odpovídat i úrok přiznaný podle § 254 odst. 1 daňového řádu z celé uhrazené částky, v případě "pouhé" změny rozhodnutí o stanovení daně (poplatku) je tomu jinak. V případě změny rozhodnutí o stanovení daně totiž nedošlo ke vzniku újmy v důsledku nezákonného rozhodnutí ohledně celé uhrazené částky. Pokud by totiž daňový subjekt již na základě prvotního rozhodnutí zaplatil daň (poplatek) ve správné výši, ohledně této (správné) částky by mu nepochybně žádná újma nevznikla a ani vzniknout nemohla. Není proto důvod k tomu, aby prostřednictvím úroku z neoprávněného jednání správce daně byla daňovému subjektu jakkoliv kompenzována úhrada daně (poplatku) v zákonné výši, neboť ke vzniku újmy v tomto rozsahu fakticky nedochází.“* (viz citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 113/2014-47).
15. Krajský soud je proto toho názoru, že žalovaný postupoval zcela správně, pokud za dané situace žalobci výši úroku přiznaného podle § 254 odst. 1 daňového řádu nestanovil z celé

uhrazené částky, nýbrž toliko z částky, která byla (v důsledku nesprávně vyměřené daně z nemovitosti) exekuvovaná neoprávněně.

V. Závěr a náklady řízení

16. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
17. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročez mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 21. prosince 2021

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu